

*Tanácsok,
időszereűségek,
érdekességek*

2017
II. negyedév

II. negyedév

1. A VÁLTOZÁSOK HORDOZÓI

Változtatni nem könnyű. Ezt Jézus jól tudta. Az igazi tanítványságról szólva, a só példáját említette meg. „Jó a só: de ha a só megízeltlenül, mivel sózzák meg?” (Lukács 14,34). Jézus tudta, hogy a szükséges változtatásokat nem lehet egyszerre elvégezni. Folytatta az újfajta tanítványok képzését, akik segíteni fognak neki az útkészítésben. Ők lettek a változások hordozói.

Új értékrend felállításán dolgozott. S ennek elérése érdekében szükség volt arra, hogy felkészítse a tanítványait egy újfajta életmódra és gondolkodásmódra. Ezen az úton Ő volt a vezetőjük. Az új értékrend kihívása meg ma is létezik.

A só példázatát magába foglaló szövegrész világosan feltárja, hogy a tanítványok értékrendszerének a megváltoztatása volt a célja. A későbbi szavaikból kiderül, hogy Jézus eredményes volt, hiszen a tanítványok úgy vallottak, hogy „ezüstnél és aranynál” értékesebb dolgokat tudnak adni másoknak (ApCsel 3,6). A Jézussal való találkozásuk megváltoztatta az orientációjukat, a prioritásaikat és természetesen a világszemléletüket is. A só illusztrációja beszél még az áldozathozatali készségről.

Megtanulták azokat az értékeket, amelyek Krisztus segítségére voltak, hogy kitartson a súlyos kísértések között (Lukács ev. 4. fejezet). Az erőt, az elismerést, a sikert és a kényelmet nem tartotta változáshoz vezető dolgoknak. Jézus kihangsúlyozta, hogy csak két fontos dolog van az életében – Isten és az emberek. Kész volt eltérni a nehézségeket, az Isten és az emberek javáért, még ha ez személyes veszteséggel járt is. Szolgaként jött, emiatt került összetűzésbe a farizeusokkal, legalább három féleképpen. Első, miközben a farizeusok a bűntől való megtisztulás hagyományos formájához ragaszkodtak, Jézus a Törvény fontosabb részeit hangsúlyozta előttük, mint amilyen az igazság, a ke-

gyelem és a hűség (Máté 23,23). Másodszor, habár Jézus a szombati szolgálatokban is részt vett, ezek a vallási tevékenységek nem helyettesíthették az embert, akit Isten a szolgálatnál is fontosabbnak tart, bárhogy tekintsen is rájuk a társadalom meg a kultúra. A harmadik jellegzetes érték, amely megfigyelhető Jézus életében, az, hogy akivel csak kapcsolatba került, mindenkit úgy kezelte, mintha királyi család sarja lenne. Mindenki iránt, aki meg akarta Őt hallgatni, tiszteletet tanúsított. A szentsége ellenére minden féle bűnösöket vonzott. Jézus életformáló és reményhozó befolyással bírt, nem csak a korabeli nemzedéknél, hanem nálunk is. Jézus befolyásolására hasonlóvá válni Hozzá, egy radikális eljárás. A hagyományos értékekhez való ragaszkodásuk miatt a farizeusoknak nem csak, hogy lelki békéjük nem volt, hanem megosztható üzenetük se volt. Jézus ezen az állapoton szeretett volna változtatni, s ennek a megvalósítása végett hívta el és készítette fel a tanítványokat, hogy a változások hordozóivá válhassanak. Az étel nélkül a só aligha tehet valamit. A só szolgál, javít, fenntart, értelmét azonban csak valamivel vagy valakivel kapcsolatban nyeri el. A befolyásunk nem abból ered, hogy befolyásosak akarunk lenni, hanem abból, amik vagyunk, és amivé leszünk. A bibliai vezetők azért vezetőek, mert két fontos dolog van az életükben: Isten és ember. Csak ilyen értelemben válhat a só íz-adóvá.

2. BEVÁLT GYAKORLATOK

„Bevált gyakorlatok” - olyan elfogadott stratégia, amely akkor eredményes, ha alkalmazzuk. A szakértők ezt a sikeres vállalatok kereskedelmi folyamatainak megvizsgálásakor azonosítják, majd kiszűrjük belőle a vállalatok jó gazdálkodásának az okát. A Szentírásban olvassuk: „Mindentől, ami gonosznak látszik, őrizkedjete!” (1Thess 5,21). A keresztényi élet egy lelki törekvés, melynek legfőbb célja: lelki téren minél jobb eredményt elérni. Ha az üzletemberek a gazdasági növekedést keresik, akkor nekünk, keresztényeknek a lelki növekedésre kell törekednünk. A tiszta sáfárszolgálatról beszélünk, mert a lelki keresztények azok, akik hű sáfárokká váltak. Más szavakkal, a lelkiség a hűség alapja.

Melyek azok a legjobb tevékenységek, amelyeket más keresztények a lelki életük fejlesztéséhez használtak? Ha ezek a számukra hasznosak voltak, akkor nekünk is hasznunkra lehetnek. Íme, néhány példa:

John Wesley a nap első három óráját imában és a Szentírás tanulmányozásával töltötte. Mi volt az eredménye? Több mint 230 könyvet írt; és ugyan ki vonná kétségbe az ő szolgálatának erejét?

Adoniram Judson ugyanennyi időt töltött olvasással és imádkozással. Mi volt az eredménye? Elvitte az evangélium üzenetét a pogány Burmába és lefordította a Bibliát, angolból burmai nyelvre.

Luther Márton napi három órát imádkozott. Mi volt az eredménye? Ő lett az atyja a protestáns reformációnak, közben pedig a Bibliát lefordította német nyelvre, s ez volt az első könyv a történelemben, amely cirkulálni kezdett az emberek között.

Charles Spurgeon, a nap folyamán, több órán keresztül imádkozott és tanult. Mi volt az eredménye? Élete során 3561 prédikációt írt, és ezért is nevezték őt a „predikátorok fejedelmének”.

Jonathan Edwards naponta ötször imádkozott. Mi lett az eredménye? Ő lett annak a lelki újjáébredésnek a kezdeményezője, amely később minden USA gyarmatra kiterjedt.

John Bunyan, a vízvezeték-szerelő, minden nap imádkozott és tanult egy pár órát. Mi volt az eredménye? Többek között ő írta a „A zarándok útja” című könyvet, amely a Biblia után az egyik leginkább elterjedt könyv a világon.

A pozitív eredmények, ezeknek az embereknek az életében, azt mutatják, hogy az ima és az iget tanulmányozás segít. Bunyant üldözték az ige hirdetései miatt, és 12 évet töltött börtönben. Annyira közel állt az Úrhoz az imának és a tanulmányozásoknak köszönhetően, hogy kedve volt kiállni a bíróságra, hogy az imádkozásban és a tanulmányozásokban nyert vigaszról mindenki előtt nyilvánosan beszélhessen. Igen, ez valóban hat! Próbáljátok ki! Mit gondoltok, milyen eredménye lesz neki az életetekben?

3. A SÁFÁR BEFOLYÁSA

Istennek mindnyájunk számára van célja és terve. Még mielőtt léteztünk volna, Istennek már meg volt a terve az Ő missziójában való részvételünket illetőleg. Minden embernek meg van az isteni tervben, illetve a nagy stratégiában való részvételhez szükséges személyisége és talentuma.

Az isteni tervben a saját részünk elvégzéséhez megfelelő állásfoglalás és akció szükséges. Emlékeztek a kisiúra, Sámuelre, aki elérhetővé tette magát Isten számára? Amikor Isten megszólította, Sámuel válaszolt: „Akkor eljövén az Úr, oda állott és szólítá, mint annak előtte: Sámuel, Sámuel! És monda Sámuel: Szólj, mert hallja a te szolgád!” (1Sám 3,10). Isten meghatározott céllal hív el embereket, és jó, hogy ha a mi állásfoglalásunk is az, hogy mindig Isten rendelkezésére állunk.

A kapott talentumokat és lelki adományokat természetesen fejlesztenünk kell. Dávidot például a Góliáttal való harcában az Istenbe vetett bizalom vezette, s ő kihasználta az egyedülálló talentumát: lézerpontosan dobta a követ a célba. Az esemény előtt azonban úgy látszik jó sokat gyakorolta a parittyázást. Isten felhasználta Esztert, a bátor és szép fiatalasszonyt, a jó megítélésű, rendkívüli önuralmú, áldozatkész nőt, hogy a válságos időben megoltalmazza az ő népét. Eszter alávettette magát Istennek, Isten számára hozzáférhetővé tette magát. Az isteni erő egyesült az emberi törekvéssel. A küldetése elvégzése érdekében, jól fel kellett készülnie — lelkileg, de testileg is. A felkészülés a siker szerves része. Mielőtt még a szép Eszterből királynő lett, egy hosszabb szépítő és kozmetikai kezelésem esett át. S még mielőtt stratégiai beszélgetést kezdeményezett a királynál, Eszter személyes felkészülésen vett rész – böjtölt és imádkozott. Végül megkapta a király engedélyét, hogy megszervezhesse a vacsorát. Isten előrelátásával a hűséges sáfár befolyásolására, kit Eszternek hívtak, Isten népe ismét irgalmat nyert a császár előtt, és visszanyerte a szabadságát.

Dávid és Eszter példája arra emlékeztet minket, hogy amely sáfár hű marad Istenhez, az előtt nincsenek akadályok.

A Földön mindenki a krisztusi elérhetőség hatótávolságában van. Az evangéliumot minden népnek hirdetni kell. Nem elégedhetünk meg azzal, ami kevesebb az isteni utasításnál és meghívásnál. A sáfár mindig hatás alatt van, vagy ilyen, vagy olyan hatás alatt. Ez alól senki sem kivétel, hisz körülöttünk mindenütt folyik a nagy küzdelem. Ettől nem menekülhetünk meg, még ha úgy döntünk is, hogy kilépünk belőle. Vagy az egyik vagy a másik hatalom folyamatosan hatással van ránk. Ennek senki sem állhat ellen. A nagy stratégiában való részvételünk egy egyedülálló szerep; mindenkinek meg van a saját szerepe. Nem lehet mindenki lekipásztor, vagy vezető, de mindnyájan rendelkezünk befolyással, amelyet Isten felhasználhat az Ő küldetéséhez.

4. KÖZÖSSÉGI VEZETŐK

Van egy közmondás: „Élj egyszerűen, hogy a körülötted levők élete is egyszerű lehessen”. Ez a közmondás arról szól, milyennek kell lennie a sáfárnak a közösségben. Ez azt jelenti, hogy feláldozok a többletemből a felebarátjaim számára.

Shane Claiborne, az „Egyszerű élet” megalapítója, az „Ellenállhatatlan forradalom” című könyvében a következőket mondja: „Szabad radikálként élni azt jelenti, hogy amikor a materializmusról és az egyszerűségről beszélünk, mindig az Isten és az embertársunk iránti szeretettel kell kezdenünk, különben aligha teszünk többet a legalista öngazaltságnál”.

A globális közösségnek való szolgálatot a Krisztus iránti szeretettel kezdhethetjük el, ahogyan Ő szeretett minket, és az embertársaink iránti szeretettel, ahogy önmagunkat is szeretjük. Az igazi közösség a másik személy iránti igaz szeretetre épül. Amikor a szeretet belép az emberek közötti egyenletbe, nincs hiány a másik javát szolgáló „adásban” és önfeláldozásban.

Ellen White, a „Hegyibeszéd” című könyvében a keresztyének a közösségen belüli szerepéről beszél. „A vallás, amely oda vezet, hogy más embereket lebecsüljünk, akiket Krisztus elismer és annyira értékkel, hogy önmagát adta értük, olyan vallás, amely oda vezet minket, hogy közömbösen viselkedjünk embertársaink szükségletei, szenvedései és jogai iránt. Ez hamis vallás. Ha megvetjük a szegényeket, a szenvedő bűnösöket, eláruljuk Krisztust. Ez azért van, mivel az emberek felveszik ugyan Krisztus nevét, de életükkel megtagadják az Ő jellemét. Ezért van a keresztyénségnek oly kevés ereje a világban.”

A jó sáfár mindig a környezetében élők javát szolgálja.

Gondoskodnak embertársaik szükségleteiről, és Jézus szavaira építenek: „És amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképpen cselekedjétek azokkal” (Lukács 6,31).

A jó gazdálkodás elve karöltve jár a második legnagyobb parancsolattal, amelyet Jézus valaha adott az emberiségnek: „A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Máté 22,39).

Mit teszel ma? Egyszerű életet folytatsz-e, hogy mások is egyszerűen élhessenek? Kész vagy-e áldozatot hozni a közösségédért, az emberiség iránti szeretetből?

Ne legyünk olyanok, mint azok a keresztények, akikről A. W. Tozer írt, akik szívesebben fognak imádkozni valakiért, mint hogy tegyének valamit mások támogatásáért és szükségleteinek kielégítéséért. Helyette fogadjuk el inkább Isten felhívását, hogy legyünk jó sáfárok a közösségünkben, és lépünk előre, tegyünk valamit a körülöttünk élőkért.

5. JÉZUS JÓ SÁFÁRAI

Keresztény szülőkként azt szeretnénk, hogy a mi gyermekink Isten jó sáfárai legyenek. Gyermekeinket manapság materialista reklámokkal bombázzák, amely az idő előtti jogérzethez és gyakran elégedetlenséghez vezet. A sáfárszolgálatlaltal megértjük a hálaadás lelkületét. Ma jobban, mint bármikor, gyermekeinknek szükségük van a megosztás lelkületére. A 6-tól 10 éves gyerekek a legfogékonyabbak a jó és a rossz szokások formálása iránt. Mi, keresztények, az önzetlenség lelkületére tanítjuk őket. Minden abbeli döntésünk, hogy miként fogjuk eltölteni az időnk, használni a tehetségünket vagy a pénzeszközöinket, a mi sáfárszolgálati döntéseinkről beszél.

Mi az, amivel rendelkezünk?

Miután Isten megteremtette Ádámot és Évát, megbízta őket, hogy gondoskodjanak a teremtett világról. Az irányítást, a tervezést és az ellenőrzést is rájuk bízta. Gondoskodniuk kellett az állatokról, és otthont kellett készíteniük maguk és utódaik számára (1Móz 1,26-28; 2,15).

Napjainkban, szeretnénk, ha a gyermekeink megértenék, hogy az Istentől kapott dolgok irányítása lett ránk bízva:

A pénzünk

Tanítsuk meg gyermekeinket a tizedadásra a zsebpénzükből, a születésnap vagy a karácsonyi ajándékpénzükből. Aztán még azzal is kifejezhető az Isten iránti hála, ha adakozunk a szükségben levők számára, mint amilyenek például a katasztrófa sújtotta helyeken élők. Az adakozás mellett a gyerekeknek meg kell tanulniuk, hogyan tervezhetik a kiadásait. Meg kell tanítani őket a jó ízlés ápolására, a jó döntések meghozatalára, a havi költségvetés elkészítésére. Végül még arra is meg kell tanítanunk őket, hogy takarékoskodjanak. „Kívánatos kincs és kenet

van a bölcsnek házában; a bolond ember pedig eltékozza azt” (Példa 21,20). A szülőknek tehát meg kell tanítaniuk őket arra, hogy abból éljenek, amivel rendelkeznek, és ne vegyenek fel kölcsönöket.

A testünk

Fontos, hogy a gyermekeink megértsék az igehelyet (1Kor 6,19), amelyben Pál apostol elmondja, hogy a mi testünk a Szentlélek temploma.

A gyermekek és a tizenévesek különösen kaphatóak arra, hogy megpróbálják a társaik által kínált alkoholt, cigarettát vagy kábítószert. A szülőknek elegendő időt kellene szakítaniuk arra, hogy elbeszélgessenek a gyermekeikkel, hogy azok megtanulhassák kiválasztani az egészséges, boldog életstílust, és hogy készségesen szolgáljanak a gyülekezetben és a közösségben.

Az időnk

Isten mindenkinek egyaránt 24 órás napot adott. Ebbe az Istennek és az embertársainknak való szolgálatot is beleszámította. Nem kellene sok időt töltenünk a saját igényeink kielégítésével, egész napos tévé nézéssel, videojátékok játszásával. A szülőknek oda kellene figyelniük arra, hogy mennyi időt töltenek a gyermekeik a televízió mellett, vagy az Interneten és a videojátékok játszásával.

Tehetségünk és képességeink

Isten mindnyájunknak adott különféle adottságot és tehetséget. Mi azt szeretnénk, ha a gyermekeink az adottságaikat és a tehetségeiket az embertársaik, a gyülekezetük és az országuk javára használnák. Olvasásokat fel nekik az igehelyet, amely azt mondja, hogy mindenkinek hűségesen alkalmaznia kell az Istentől kapott tehetségét az embertársai javára, az Isten irgalmának különféle módon való bemutatására (1Pét 4,10).

Természetes környezetünk

A gyerekeknek meg kell tanulniuk szeretni és tisztelni mindazt, amit Isten teremtett, a természetet és az állatokat, és hogy miként gondoskodhatnak róluk, miként vigyázhatnak rájuk. Különösen ügyelniük kell a környezetvédelemre, hogy kiskoruktól megtanulják, hogy ne szennyezzék, hogy ne szemeteljenek, hanem hogy ügyeljenek a tisztaságra, hogy mindig szedjék össze a hulladékot. Tanítsuk meg őket sze-

retni az iskolájukat, a gyülekezetüket, a városukat. Bevonhatjuk őket például a közösségi projektekbe, amelyek az iskola és a környezetének a tisztaságára vonatkoznak.

A szülőknek tudniuk kell, hogy sohasem lehet elég korán elkezdni a gyerekeket megtanítani arra, hogyan lehetnek Istennek jó menedzserei és sáfárai. A szülőknek kellene ebben először is példát adniuk, és kisebb feladatokat rábízniuk a gyerekekre. Akkor majd a gyerekek, még ha kis, egyszerű feladataik voltak is, megtanulják jól felhasználni mindazt, amit Istentől kaptak, az Isten országába vezető úton.

6. IGAZ-E AZ ÁLLÍTÁS, HOGY ISTEN NEM HAGY MINKET „FELJEBB KÍSÉRTENI, MINT AMENNYIT ELSZENVEDHETÜNK”?

A Korinthusbeliekhez írt első levélben olvassuk: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek” (1Kor 10,13). Ez egy csodálatos ígélet arról, hogy nem kísértetünk meg jobban, mint amennyit elviselhetünk az Ő segítségével. A Biblia nem állítja, hogy nem leszünk feljebb megkísértve annál, mint amennyit elviselhetünk, ha a saját erőnkre és találmányosságunkra támaszkodunk. De amennyiben Istenre támaszkodunk, Isten nem engedi minket „feljebb kísértetni” mint elszenvedhetjük.

Isten mindig is így tett. Egy ótestamentumi példa Dávidról és Góliátról szól. Saját erejéből, még Saul támogatásával sem tudta volna Dávid legyőzni Góliátot. Dávid azonban Istenre támaszkodott és így szólt: „Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e Filiszteusnak kezéből is. Akkor monda Saul Dávidnak: Eredj el, és az Úr legyen veled!” (1Sám 17,37).

Az újtestamentumi példa Pál apostol, és az evangéliumhirdetése. A kísértésekről szóló leírásban, amelyekkel szembetalálta magát, Pál apostol ezt írta a korinthusbelieknek: „Mert nem akarjuk, hogy ne tudjatok atyámfiak a mi nyomorúságunk felől, amely Ázsiában esett rajtunk, hogy felette igen, erőnk felett megterhelgettünk, úgy hogy életünk felől is kétségben valánk” (2Kor 1,8). Mivel se ő se a barátai nem

lettek volna képesek önmaguk erejéből kitartani, feljegyezte: „Sőt magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk mi magunkban, hanem Istenben, aki feltámasztja a holtakat” (2Kor 1,9).

Az Új Testamentumban, a Római levélben található a következő kijelentése: „De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, az által, aki minket szeretett” (Róma 8,37). Ugyanebben a fejezetben van egy ígélet is: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” (Róma 8,28). Bármilyen álljon is az utunkban, Isten erőt ad nekünk, hogy kitartsunk és legyőzzük a kísértéseket. Ha olyan helyzetbe kerülünk, amelyre nem vagyunk felkészülve, jusson eszünkbe, hogy Isten felkészült, és ha bízunk Benne, meg tudjuk oldani az esetet. Ő biztosította számunkra Isten fegyvereit, az ima előnyét, amelyek segítségével megállhatunk „az ördögnek minden ravaszágával szemben” (lásd: Eféz 6,11). Ez az ígélet nem az ördögnek egy bizonyos ravaszágára vonatkozik, hanem annak minden kísértésére és megfélemlítésére. Amikor gyermekeiként Istenre támaszkodunk, a kísértés nem lesz nagyobb, mint amekkorát elszenvedhetünk.

7. LELKI HATÁS

Minden év vége felé, legfőbb hírként jelennek meg a magazinok címlapjain, meg a hírek és szórakoztató műsorok legfőbb érdekességeként, a leggazdagabbak, a legszebbek, a leghatalmasabb, a legbefolyásosabb üzletemberek, sportolók, film- és szórakoztató ipari csillagok, politikusok és médiaemberek ranglistái. Ezeket a listákat minden évben aktualizálják és így megtudjuk, ki az, aki előrelépett, és ki az, aki visszaesett, kiesett. Megtörtént-e, hogy rosszul érezték magukat, amiért valamely ismert személy, politikus talán, a tavalyi 25. helyről az idén a 87. helyre esett?

A divatipar nagy hatással van a stílusra. Bejelenthetik, hogy a térdtől lefelé erősen bővülő, harang-nadrág ismét divatba jött, s akkor a lakosság legnagyobb része elindul a shopping-mallockba, vagy előkeresi őket a régi ruhái közül, amelyeket évekig nem hordott. Azt is közzé tehetik, hogy például a négyszögletes szemüvegeret már nem divatos, s akkor számtalan ember, aki még tegnap szívesen viselte a szemüvegét, ma már nem teszi fel, mert a szemüvegerete divatjamúlt.

Sajnos az emberre tett legfontosabb hatás sohasem fog felkerülni a magazinok címlapjára, és bekerülni a népszerű filmsorozatokba. A

lelki hatás – az a képesség, hogy hatással lehessünk mások jellemére – az Istennel való kapcsolatunk. Krisztus minden követője részesült abban az áldásban, hogy pozitív hatást gyakorló emberek veszik körül. Ugyan úgy, minden keresztény előnye, hogy az embertársai áldására használja fel az Istentől kapott lelki befolyásolás képességét.

Ez a fajta hatás teljesen független a személy rangjától, a társadalmi pozíciójától; inkább attól függ, hogy mennyire állunk közel Istenhez, hogyan követjük Krisztust, és mennyire engedjük meg a Szentléleknek, hogy ellenőrizze a szavainkat és a tetteinket. A lelki növekedés a keresztényi növekedésnek az elsődleges módszere; a lelki fejlődés útja.

Ahogy a lelki érettség modellje az emberek megtanítása, az értük való imádkozás, az irántuk való szeretet, a szükség szerinti feddés vagy buzdítás, így használhat fel bennünket Isten arra, hogy mennyei befolyást gyakorolhassunk arra, ami a legfontosabb – az emberre. Tulajdonképpen nem is annyira a mi befolyásunkról van itt szó, hanem inkább a Szentlélek jelenlétéről és az Ő hatásgyakorlásáról, befolyásáról.

A lelki befolyást baráti, családi, gyülekezeti, világi kapcsolatok révén gyakorolhatunk – tehát mindenféle kapcsolatok révén. Imádkozzatok azokért az emberekért, akik lelki hatást gyakoroltak rátok, és hálás szívvel gondoljatok mindarra, amit tettek értetek. Hívjátok meg Istennek Szentlelkét, hogy lakozzon a szívetekbe, hogy pozitív lelki hatással lehessetek az emberekre, akikkel Isten körülött benneteket.

8. EGY KIVÉTELES ÉLET

Ő egy utazó prédikátor volt.

Egyetlen könyvet sem írt.

Soha nem volt neki saját irodája.

Sohasem volt saját családjá, se háztulajdonos nem volt.

Nem járt kollégiumba.

Sohasem járt nagy, többmillió lakosú városban.

Sohasem volt több száz kilométernél távolabb a szülőházától.

Nem, semmi ilyet nem tett.

Mégis, minden munkája kiemelkedő.

Érdekes, hogy 20 évszázad után mi még mindig magasztaljuk Őt, aki semmi olyan dologgal nem rendelkezett, amivel ma mi rendelkezünk. Még a kortársai által kedvelt dolgokra se fektetett nagy hang-

súlyt. A pénzt is csak a másoknak való szolgálás eszközeként kezelte. Amikor a tanítványok kivették a pénzermét a hal szájából, akkor is csak egyszerűen annyit mondott: „Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” (Máté 6,21).

Mondanám, hogy semmi rossz nincs abban, ha valakinek vannak javai, ellenben, a döntő dolog az, hogy miként viszonyulunk hozzájuk, és hogy minek adunk elsőbbséget az életünkben. A legfontosabb dolog az életben, hogy eldöntsük, hogy mi a legfontosabb számunkra az életben. Az első legfontosabb dolog, hogy a dolgokat a maguk helyére tegyük. A lelki dolgokat kell helyezni értékrendünk legfelső fokára. Ugyanakkor nem kell aggódnunk a javaink, illetve az alapvető igényeink miatt. Isten gondoskodni fog, amikor Őt tesszük az első helyre az életünkben.

Jézus ily módon bátorít minket: „Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek” (Máté 6,32-33).

Dávid mondta: „Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kerekége s annak lakosai” (Zsolt 24,1). Amikor Isten segítségével dolgozhatunk és pénzt kereshetünk, akkor magasztaljuk Őt, hiszen tudjuk, hogy minden az Ő tulajdona. Hozzuk el először is az Úrnak a tizedet és az adományainkat, aztán összpontosíthatunk a költségeinkre és a vásárlásra. Az Úr kedvelni fogja ezt a sorrendet. Ennek a sorrendnek még másik jó hatása is lesz – megalapozódunk a prioritásainkban, tehát, hogy mindenben, amit cselekszünk, Krisztust tegyük az első helyre, a pénzeszközeink kezelését is beleértve.

Bízunk kell abban, hogy Isten megadja a gyermekeinek mindazt, amire szükségük van, akkor, amikor szükségük van rá. „Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura” (Aggeus 2,8).

9. HOGYAN VÁLHATUNK KRISZTUSHOZ HASONLÓKKÁ?

A Biblia, a Krisztushoz való hasonlóság elérésének öt útját ajánlja. Először is, kérjük Istentől, hogy hasonlíthassunk Krisztusra. Jézus mondta a követőinek: „Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt” (Ján 14,14). Isten biztosan tiszteletben tartja azok imáját, akik azt kérik tőle, hogy Krisztusra hasonlíthassanak.

Másodszor, Krisztushoz az Ő életének tanulmányozásával is hasonlóká válhatunk. A Biblia minden lapja rámutat az ideális jellem példájára, amely segítségével ismét csak hasonlóbba válhatunk Krisztushoz.

Harmadszor, a Krisztushoz való hasonlóságra úgy is eljuthatunk, ha alkalmazzuk az életünkben az Ő tanítását. „Az igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat” (Jak 1,22). Kérjük tehát Istent, hogy hasonlíthassunk Krisztushoz, igyekezzünk Őt jobban megismerni, utána pedig alkalmazzuk a gyakorlati életünkben azt, amit megtanultunk Tőle, mások áldására. „És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg (Mát 25,40). Az, ahogy a „legkisebbek” iránt viszonyulunk, a Krisztus iránti viszonyulásunk mutatója. A Krisztushoz való hasonlóság azt jelenti, olyan szeretettel viszonyulni a legkisebbek és a megvetettek iránt, amilyen szeretetet Ő tanúsított.

Negyedszer, a Krisztushoz való hasonlóság még a mások példájának a követésével is elérhető. Pál apostol feljegyezte: „Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé” (1Kor 11,1). Amikor olyan személyel találkozunk, aki Krisztusnak él, sokat megtanulhatunk tőle a Krisztushoz való hasonlóságban élt életről. Igaz, hogy egyetlen emberi lény sem tökéletes, az istenfélő személy, a keresztyéni elvek felvázolásával, az elvek gyakorlati alkalmazásában is a segítségünkre lehet.

Ötödször, Krisztushoz még úgy is hasonlóká válhatunk, ha más keresztyéneket bátorítunk. „És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, el nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget” (Zsidók 10,24-25). Amikor egymást bátorítjuk, a keresztyéni hitben, általa jobb, teljesebb életet élhetünk.

A Biblia is arra bátorít minket, hogy igyekezzünk Krisztusra hasonlítani. Jakab apostol mondta: „Közeledjete az Istenhez, és közeledni fog hozzátok” (Jakab 4,8). Istent keresve, egyre közelebb kerülünk hozzá, és elkezdünk Ő rá hasonlítani. Még az igazságért való szenvedésünk útján is hasonlóbba válhatunk Krisztushoz. A Filippi levélben Pál apostol kijelenti: „Hogy megismerjem Őt, és az Ő feláldozásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlónak lévén az ő halálához; Ha valami módon eljuthatnék a halottak

feltámadására” (Fil 3,10-11). Ha osztozunk Krisztus szenvedéseiben, akkor hasonlóvá válunk Hozzá.

Minden kereszténynek óhajtania kellene a Krisztushoz való hasonlóságot. Ezek a fenti alapelvek támogathatnak minket, hogy szorosabb kapcsolatot fejlesszünk ki Krisztussal, és általuk hasonlóbbá váljunk Krisztushoz, az embertársaink dicsőségére.

10. A REMÉNYSÉG SÁFÁRAI

Amikor kétségbe esünk, akkor úgy érezzük magunkat, mintha elvesztünk volna valahol a tengeren, minden remény nélkül, hogy megtalálnak minket. Hiányzik valami. Mi azonban tudjuk, hogy valami sokkal nagyobb dolog részét képezzük, mint amit egyáltalán meg tudunk érteni. Hasonló érzései lehettek Salamon királynak is, amikor istenfélelemmel feljegyezte: „Mindent szépen csinált az ő idejében, e világot is adta az emberek elméjébe, csak hogy úgy, hogy az ember meg nem foghatja mindazt a dolgot, amit az Isten cselekszik kezdettől fogva mindvégig” (Préd 3,11). Tény az, hogy egy nagy, reményteljes terv részét képezzük. Salamon látta, hogy az Isten „az örökkévalóságot is az emberi értelem elé tárta” (Préd 3,11 - új fordítás). Ez azonban veszélybe kerülhet. Ebben a katasztrófákkal és csalódásokkal teli világban könnyen elveszíthetjük a reményt, és kétségbe eshetünk.

Nem csak Salamon ismerte fel a várakozás érzését. Pál apostol is. Ám reménységgel ragaszkodott ahhoz, ami egy örökkévalóságon át fog tartani. A reménység a legsötétebb völgyben is megmaradhat. Figyeljétek meg, hogyan vélekedett: „A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, ki adatott nekünk” (Róma 5,5).

Ha valaha is volt idő, amikor a világnak szüksége volt egy erős alapra, amelyre a reményét építhetné, akkor az most van! Az apostol egy központi reménységre emlékeztet bennünket. Semmi, egyáltalán semmi, nem fogja megváltoztatni vagy eltávolítani az Isten szeretetét, mert Ő maga a szeretet forrása. A szeretete változatlan. Csak a mi - szeretetről alkotott - felfogásunk változhat meg. Hogy hogyan tapasztaljuk meg ezt a szeretetet, az rajtunk múlik. Amikor az Isten szeretete „szorongat” minket, a Szentlélek aktívan tevékenykedhet.

Ilyen reménység sáfárának lenni nem csak kiváltság csupán. Ez felelősség is. Amikor vétkezünk, Isten nem fog ujjal mutogatni ránk,

hanem keresni fogja a megbékélést. Éppen erről beszélt Pál apostol is, amikor kijelentette: „Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus éretünk meghalt” (Róma 5,8).

Az örökkévalóságot a szívünkbe ültette. Van reményünk; erős reménységünk van. A reménység sáfarai egymást ezzel a reménységgel vigasztalják. A hitük is reménységgel teljes! Isten szeretete nem csak nekünk lett szánva. A világnak is szüksége van rá. A világnak, amely eltávolodott Istentől, amelyet elárasztott az elveszettség érzete, és amely számára a reménység csupán illúzió. Mágnesként vonzza azokat, akik nem tudják, hogy milyen irányba kell nézniük. Nagy különbséget és változást vihetünk az emberek életébe, a világnak abban a kis részében, amelyben élünk.

11. NÉGY TÉVÚT, ÚTKÖZBEN, A BÖLCSESSÉG FELÉ

Hogyan kerül az ember a világ legbölcsebb emberének az állapotából az örültségeket tevő ember állapotába? Hogyan kerül az ember az Isten iránti fogékonyság állapotából a radikális engedetlenség életének állapotába? Ilyen bukásra senki sem számít, Salamon számított rá a legkevésbé. Ha megkérdezték volna Salamont még uralkodásának kezdetén, tudja-e, hogy le fog térti a bölcsesség útjáról, és hogy végül örültségeket fog csinálni, valószínűleg nagyon megdöbben volna a kérdéseken. Ez a dolog azonban mégis megtörtént vele.

Salamon élete a katasztrófa felé vezető út térképe. Lebukni a magasból a mélybe – nagyon szomorú. Az Írás tanulmányozása közben négy nyilvánvaló hibát találunk Salamon bukásának útján. Ha megvizsgáljuk ezeket a tévutakat, megtanulhatjuk őket elkerülni az életben, különben majd nekünk is ki kell fizetnünk az örültségeink árát.

Első hiba: Megengedni egy kis eltérést

Az első lépés a lefelé vezető csavarvonalon egy kis engedékenységgel volt az elkötelezettség tekintetében. Minden a kiegyezéssel kezdődött, amelyről sokan úgy vélik, hogy nem igazán lényeges. „Szereté pedig Salamon az Urat, járván Dávidnak, az ő atyjának parancsolatiban, kivéve, hogy a magas helyeken áldozott, és ott tömjénezett” (1Kir 3,3).

Amikor elolvassuk a szót, hogy „kivéve”, akkor máris tudjuk, hogy Salamon veszélyben van, és nem tudható, hogy mi lesz a következő lépése. Ez a szó egyértelműen jelzi, hogy Salamon elhatározta, lazábbra engedi az Isten elvei iránti hűséget. Továbbra is szeretni fogja Istent, odaszentelt lesz, néhány életterületet kivéve. Már az a tény, hogy a szövegben ott szerepel a „kivéve”, garantálja, hogy Salamon hamarosan nyakig elmerül a sárban.

Második hiba: Feltételezni, hogymint kivétel vagyok a szabály alól

A csavarvonalon ebben a pillanatban nem vonjuk kétségbe az isteni szabályokat, és nem hangoztatjuk az egyet nem értésünket. Valójában egyezünk azzal, hogy a legtöbb emberre vonatkoznak. Úgy érezzük azonban, hogy mi másoknál egy kicsit érettebbek, kifinomultabbak vagyunk. Mi meg tudjuk őket tartani. Nekünk nem kell annyira szigorúan követnünk a szabályokat, mint másoknak. Ezzel a részleges engedelmességgel csak az a baj, hogy alkalmunk van kiválasztani, hogy miben fogunk engedelmeskedni, és mi az, ami „nem igazán fontos”. Amikor ez megtörténik, önmagunk királyává, önmagunk istenévé válnunk. Ez a bálványimádás egyik alakja.

Harmadik hiba: Kerülni a gyengeségeinkkel való szembesülést

Mindnyájunknak vannak gyengeségei. Amikor azonban kerüljük, hogy szembenézzünk velük, félrelökjük őket, akkor a bajok útjára léptünk. Salamon nem sok különbséget tett a nők között. Úgy tűnik, hogy mind szerette. Még a világos isteni utasítás ellenére is, egymás után kötött házasságot azokkal, akikkel tilos volt házasságot kötnie.

Negyedik hiba: Figyelmen kívül hagyni a figyelmeztetést

A csavarvonal legalján már csak az a lépés maradt – a katasztrófát megelőzően –, hogy figyelmen kívül hagyjuk, és ne foglalkozunk a csendes, józan figyelmeztetéssel. Ez egy nagyon veszélyes hely, azaz állapot. Amikor az adott személy már elkövette az első három hibát, a bűn miatt egyre rosszabbul hall, ezért Isten hangja alig jut el hozzá. Az idősödő Salamon egyre jobban eltávolodott Istentől. Isten őt állandóan megtérésre hívta, ellenben, Salamon továbbra is a saját belátása cselekedett.

Te meddig jutottál a katasztrófa útján? Gondolkodjatok el ezeken a tévutakon és vizsgáljátok meg, hogy melyik hiba elkövetésére vagytok a leghajlamosabbak.

12. FEDDHETETLEN EMBEREK

A szolgálatából visszavonuló Sámuel próféta a búcsúbeszédében megkérdezte Isten népét, hogy vajon ő valaha is elnyomott-e valakit, csalt-e, lopott-e, vagy esetleg valakitől csúszópénzt fogadott el? A nép nemmel válaszolt.

Miközben az Ó Testamentum bemutatja Sámuel keresztény jellemének evidens erőit, az Új Testamentum még többet beszél róluk. A feddhetetlenség alatt nem a tökéletesség értendő. Amikor Krisztussal összeköttetésben élünk, befed minket az Ő tökéletességének a palástjával, összhangba kerülünk Vele és becsületességet sugárzunk. Pál apostol ezzel a feddhetetlenséggel érvel, amikor a munkatársának, Timóteusnak utasításokat ad: „Ezekről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek előtt” (1Tim 4,15).

Milyen nehéz ma példát találni olyan életre, amilyent Sámuel élt. Még a keresztényeknél is megtörténhet, hogy egy féleképpen beszélnek, más féleképpen élnek. A lélek tisztaságának a bibliai erőre rámutat a külső és a belső közötti következetességre; a hit és a viselkedés között, a szavak és a tettek között, az elvek és az eljárások között, az értékek és a gyakorlati alkalmazásuk között. „Erkölcsei gerincességgel kell rendelkezünk, a lélek tisztaságával, amelynek nem lehet hízelegni, amelyet nem lehet megvesztegetni, megfélemlíteni” (Testimonies, vol. 5, p. 297).

Egy kutatás útján kiderült, milyen jellemvonásokat szeretnének látni az emberek a vezetőknél; ez a becsületesség és a lelki tisztaság. Keresztényekként megismertük a feddhetetlen Istent.

Ralf Valdo Emerson egyik kijelentése így hangzik: „Semmi se szentebb az elme feddhetetlenségénél”. Az emberek, a biztonságuk érdekében, azt szeretnék, ha megbízható emberekkel lennének körülveve. Mennyivel inkább kellene ennek így lennie a keresztények között. E mély fogalomnak az Isten Lelkére való alkalmazásáról Ellen White ezt írta: „Véssük a lelkiismeretünkbe, ahogy a kőtáblába bele volt vésve, hogy az igazi sikerhez, mind erre, mint az elkövetkező életre vo-

natkozólag, az igazság örök elveinek a tiszteletben tartása szükséges” (Testimonies, vol. 7, p. 164).

Habár vezetőkként még külön felelősség hárul ránk, engedjük meg magunknak a kihívást, hogy megüssük Sámuel lelki tisztaságának a mércéjét. Hadd látszódjon meg világosan a Krisztusban való feddhetetlen életnek való odaszenteltségünk azok előtt, akikkel naponta találkozunk.

13. BESZÉL-E A BIBLIA AZ ÖNMAGUNKNAK VALÓ MEGBOCSÁTÁSRÓL?

A Biblia nem utasít bennünket arra, hogy megbocsássunk önmagunknak. Inkább arra lettünk felhívva, hogy a megbocsátást Istentől kérjük. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Ján 1,9). A zsoltáríró mondja: „Lásd meg szegénységemet és gyötrelmemet; bocsásd meg minden bűnömet” (Zsolt 25,18).

Valójában, az isteni megbocsátás minden, amire szükségünk van. Amikor Ő megbocsát nekünk, akkor mi is megbocsáthatunk önmagunknak. A Jeremiás 31,34 azt mondja, hogy Isten nem kíván emlékezni a bűneinkre. Amikor egyszer megbocsát, Ő azt választja, hogy többé senkinek nem beszél róluk. Amikor az emberek kínlódnak, hogy megbocsássanak önmaguknak, akkor ez gyakran egy hosszantartó küzdelem a bűntudattal és a szégyennel. Szégyelljük a múltbeli viselkedésünket, vagy haragszunk magunkra, mert bizonyos viselkedésünk komoly következményekkel járt. De tudjuk, hogy Krisztusban minden bűnünk megbocsátatott. Megváltott minket, és Isten a bűneink negatív következményeit is fel tudja használni neve dicsőségére. Ahelyett, hogy marcangolna bennünket a szégyen és a bűntudat, inkább örülünk a Krisztusban nyer bűnbocsátatnak. Dávid is örült: „Boldog az, akinek hamissága megbocsátatott, vétke elfedeztetett” (Zsolt 32,1).

Ahelyett, hogy fárasztjuk magunkat a múlt bűnei felett való gondolkodással, a róluk való gondolkodás vezessen bennünket inkább a nagyszerű isteni megbocsátás felismeréséhez. Pál apostol írta: „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én” (1Tim 1,15). Úgy tűnik, hogy a keresztyeni érettség jele felismerni

mennyire voltak súlyosak a bűneink, miközben örvendezünk a nagy, isteni megbocsátásnak.

Amikor elgondolkodunk a bűneink felett, és ahogy Isten megbocsátott nekünk, akkor mi is könnyebben megbocsátunk azoknak, akik vétkeztek ellenünk. A Miatyánkban, Jézus ekként tanította imádkozni a követőit: „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek” (Máté 6,12).

Hogyan tudunk szembenézni tehát az önmagunknak való megbocsátással? Isten megbocsátásának elfogadásával. Gondoljatok azokra a versekre, amelyek Isten hűségéről és megbocsátásának igaz voltáról szólnak. Ne feledjétek, Isten nem tartogatja, és nem rója fel a mi bűneinket, és nem akar minket azokkal kínozni (Zsolt 103,12); (Róma 5,8-11), hanem újjá akar teremteni minket Krisztusban (2Kor 5,17-21). Fogadjátok el az isteni megbocsátás igazságát, és induljatok el az új kezdet felé. „Atyámfi, én önmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna: De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára. Valakik annak okáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk: és ha valamiben másképpen értetek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek” (Fil 3,13-15). Összpontosítsatok Krisztusra, és ne a bűnre, amelyet már megbocsátott nektek.

Amikor Pál apostol arról az életről beszélt, amelyet Krisztus megismerése előtt élt, beszélt az életében beállt változásról, amikor a nagy bűnös állapotából egy megváltozott szívű ember állapotába került. Nekünk is hasonló céllal kell rendelkezünk. A múltunkat hasonlítjuk mindig össze az Istentől kapott megbocsátással, és összpontosítunk a Krisztusban nyert új életre. Az új életre való összpontosítás által növekedni fogunk, és abban is a segítségünkre lesz, hogy hatással legyünk azoknak az életére, akiknek meg kell bocsátanunk és segítenünk kell, hogy növekedhessenek a Krisztusban.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Igor Bosnić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2017

Istentiszteleti használatra